

[Stensballe.]

mer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, som har opbrugt deres vedtægtsmæssige Arbejdsløshedsunderstøttelse, at udbetale en Hjælp, som i daglig Ydelse og Dageantal alene er begrænset af, hvad de har faaet udbetalt i ordinær Arbejdsløshedshjælp i Løbet af de sidste 12 Maanedes før denne Hjælps Ophør, saaledes som omtalt af den højtærede Minister, og denne Hjælp kan gives uden Hensyn til de paagældendes Trang, ganske uden Hensyn til, hvad de har tjent i den øvrige Del af Aaret, ganske uden Hensyn til, om der er ringe eller stor Arbejdsløshed i Faget, og uden Hensyn til Varigheden af en eventuel Arbejdsløshedsperiode med stor Arbejdsløshed for den paagældende Kasse. Der skelnes ikke her ved Tildelingen af Understøttelsen, saaledes som det skete ved Loven af 1924, mellem kriseramte Fag og andre Fag, og Understøttelse kan, som jeg sagde før, sættes lig med den vedtægtsmæssige i daglig Ydelse og i Dageantal.

I Loven af 1924 var der jo givet ret detaillerede Bestemmelser om, hvornaar et Fag kunde betragtes som kriseramt, altsaa om, hvornaar fortsat og ekstraordinær Hjælp i det hele kunde ydes; og for de Krisefonds, som er skabt i Henhold til denne Lov, er der givet tilsvarende Bestemmelser. Man kan altsaa, hvis man faar Lovforslaget gennemført, komme ind i den Tilstand, at Kassemedlemmer i Fag, som ikke har nogen Krisefond, kan faa Understøttelse, medens Kasser med Krisefond efter Loven ikke har Ret til at sætte denne i Virksomhed, og Kommunerne kan efter dette Lovforslag udbetale højere Understøttelser end tilladeligt efter Loven af 1924, i Henhold til hvilken jo det, der skulde udbetales, blev fastsat af Socialministeriet efter Indstilling af Arbejdsnævnet. Jeg vil gerne her erindre om, at Understøttelsen den Gang skulde fastsættes under Hensyn til baade Arbejdsløshedens Omfang og Arbejdsløshedsfondens Forhold i økonomisk Henseende, og jeg vil minde om, at der ikke fra Nævnet indtil Lovens Ophør den 1. Juli 1927 er fremkommet nogen Indstilling angaaende en højere Understøttelse end to Trediedele af den vedtægtsmæssige Hjælp for gifte og Halvparten til ugifte. Disse Regler blev allerede fastsat ved et Cirkulære af 29. Marts 1924 og efter Indstilling fra Nævnet. Den tidligere Socialminister lod derimod beklageligvis haant om Nævnets Indstilling, saavel i Februar 1926 som i September 1926, idet han fastsatte den fortsatte Hjælps Størrelse for Marts 1926 og

fra Oktober 1926 til Marts Maanedes Udgang 1927 til vedtægtsmæssig Hjælps Størrelse for gifte og til Halvparten deraf for ugifte. — Jeg sagde: beklageligvis, fordi Ministeren lod haant om Indstillingen fra Flertallet i det Nævn, som hans Parti enstemmigt havde været med til at tilvejebringe til at gøre Indstilling i Henhold til Loven. Men den Gang var der ganske vist en ganske anderledes stor Arbejdsløshed end den, der findes for Tiden, og dette turde vel tale noget til Undskyldning, ikke for Ministerens Handlemaade, men for de Foranstaltninger, der blev truffet den Gang.

Jeg vil her gerne erindre om, at i Aar var Arbejdsløshedstallet i den første Uge af December opgjort til godt og vel 39 000. I Fjor paa samme Tid var Antallet 50 900; i 1927 var det 62 200, i 1926 var det 70 000 og i 1925 63 300. Altsaa i 1925, da der var ca. 60 pCt. flere arbejdsløse, end der er nu, fandt ikke en Gang Mindretallet i Nævnet Anledning til at foreslaa en Hjælp af den Størrelse, som der foreslaas her, nemlig den vedtægtsmæssige Hjælp for gifte, og endnu mindre fandt det paa at stille ugifte lige med gifte. Og som jeg sagde før: det var først i 1926, da Arbejdsløsheden havde naaet en betydelig Størrelse — paa denne Tid af Aaret omkring det dobbelte af, hvad der nu findes —, at Mindretallet fandt sig foranlediget til at indstille, at de gifte kunde faa det vedtægtsmæssige Dagbeløb i fortsat Hjælp, men dog ikke til at give Hjemmel for, at de ugifte kunde faa mere end to Trediedele. Jeg vil dog tilføje, at jeg tror ikke, det radikale Parti fulgte Socialdemokraterne den Gang.

Det, der sker nu, er altsaa et Overbud, sammenlignet med, hvad der var hjemlet i Loven af 1924, et Overbud, som fremkommer paa en Tid, da Arbejdsløsheden neppe er Halvparten af, hvad den var i 1926. Og der skelnes ikke en Gang mellem ugifte og gifte. Der tages intet særligt Hensyn til Familieforsørgere, saaledes som vi har kendt det i de foregaaende Arbejdsløshedslove, der har behandlet Spørgsmaalet ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp. Kommunerne kan bestemme, ganske hvad de vil, naar de blot holder sig indenfor de Grænser, der er fastsat i Loven angaaende vedtægtsmæssig Understøttelse. Altsaa, der kan fastsættes omtrent lige saa mange Slags Understøttelsesregler for Kommunerne, som der er Kommuner i Landet, eller omkring ved 1 400, saaledes at den Vandring af arbejdsløse fra de mindre ydende Kommuner til de bedre ydende Kommuner, som vi kendte saa godt under Arbejds-